

beijveren, het vrijwillig vertrouwen van den patiënt voor zijn maatregelen te verwerven.

Tot een soortgelijke slotsom komt Reichsgerichtsrat EBERMAYER in de *Deutsche med. Wochenschr.* bij de bespreking der op te richten raadplegingskantoren voor teruggekeerde krijgslieden, die aan geslachtsziekten lijden. Willen deze instellingen inderdaad dienen tot beveiliging van de bevolking, dan zullen zij van alle gevallen van geslachtsziekte kennis moeten dragen. De geneeskundigen zullen daartoe omtrent deze gevallen mededeelingen moeten doen, en deze, zoo betoogt de rechtsgeleerde, vallen niet onder § 300 van het strafrechtboek („onbevoegde” openbaring van geheimen), omdat zij geschieden ter wille van een openbaar belang, dat in mededinging kan treden met het belang, dat door het beroepsgeheim moet worden beschermd. Maar hij spoort er toe aan, in ieder geval de lijdens te overtuigen van het belang, dat in een volledige voorlichting der raadplegingskantoren is gelegen, zoodat de mededeelingen tegen den wil der lijdens hooge uitzonderingen blijven. „Want al moge zulk een mededeeling niet strafbaar zijn, toch blijft zij in staat, het vertrouwen van den zieke in den arts te schokken en hem er toe te brengen, zijn ziekte geheim te houden, of hem naar den kwakzalver te drijven”.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

ONDERWIJS IN GEZONDHEIDSLEER OP ALLE SCHOLEN.

Met die wetenschap is het bij de meeste menschen nog recht droevig gesteld. Dit leert ons de ervaring en daarvan geven zij dagelijks blijken in hun gewoonten en gebruiken en ook bij het opvolgen van de wetten en verordeningen in het belang van het behoud hunner gezondheid en het voorkomen van de gevaren, waaraan deze is blootgesteld. Zooveel zij kunnen, willen zij die nog altijd tegenwerken en, waar de gelegenheid gunstig is, ook liefst ontduiken. Ieder onzer weet dat bij onderzanding en is er wel eens door in moeite en onaangenaamheden gekomen. Dit gebrek dient hoognoodig te worden verholpen, want het gaat toch om een groot belang: *volkswelvaart is afhankelijk van volksgezondheid*. Daarom is dit onderwerp ons aller belangstelling ten volle waard. Van verschillende kanten zijn dan ook al middelen te berde gebracht om het euvel tegen te gaan en om den grooten hoop te doordringen van het nut van de hygiëne voor de gemeenschap. Zoo is nu collega UNIA STEYN PARVÉ op het denkbeeld gekomen om de school in den arm te nemen en voor de gezondheidsleer een plaats te vragen onder de vakken van onderwijs. Om dit voorstel algemeen ingang te doen vinden zal hij op het a.s. gezondheidscongres de invoering van die leerstof op alle scholen bepleiten. Met ingenomenheid nam ik van dit plan kennis, want ik ken wel geen beter middel om het beoogde doel te bereiken; immers aan de jeugd is de toekomst. Wat men daarin leert, gaat nimmer geheel verloren, doch blijft ons het verdere leven bij. Daarom is de school wel de geschiktste plaats om den menschen de kennis te verschaffen, zoo noodig, ja *onmisbaar*, in den strijd om het bestaan. Dan pas zullen wij een volksgezondheid kunnen krijgen, zooals wij die wenschen en zooals zij moet en kan zijn, zegt PARVÉ met volle recht. Reeds met den kleuter op de bewaarschool wil hij beginnen en daar personeel aangesteld zien, dat zóoveel kennis van de hygiëne bezit, dat de opvoeding in dien geest geschiedt en er reeds enkele nuttige voor de kleinen bevattelijke wenken kunnen worden gegeven. Op de lagere school moeten deze dan worden voortgezet en uitgebreid, terwijl in de hoogere klassen leesboekjes over de gezondheidsleer worden inge-

voerd. Daarvoor zou ik niet beter kunnen aanraden dan het hygiënisch leesboekje van dr. FLEISCHER en onderwijzer BLOEMINK met aardige teekeningen van DE BRUIN, waarvan verleden jaar reeds de 3de druk is verschenen en dat dus zijn sporen reeds heeft verdiend.

Het spreekt van zelf, dat dan ook voor den onderwijzer de gezondheidsleer een verplicht examenvak worde.

Dat collega PARVÉ zijn wensch spoedig in vervulling mag zien gaan.

Oude Tonge, Augustus 1916.

Dr. W. J. ARENDS.

STEUN AAN BELGISCHE COLLEGAE.

Ontvangen voor de gezinnen van Belgische collegae van 23 April tot 6 Sept.: G. J. C. H. te de W. f 25.—; de B. te W. f 10.—; J. W. G. K. te L. f 12.50; H. B. B. te V. f 10.—; R. te R. f 10.—; J. H. te V. f 15.—; S. v. d. H. te A. f 25.—; B. N. te G. f 40.— benevens f 10.— per maand tot een maand na het teekenen van den vrede; W. te Fr. f 10.—; A. de J. te S. f 2.50; v. R. te D. f 2.50; afdeeling Enschede bijdrage voor een half jaar f 30.—; afdeeling Purmerend en Omstreken f 25.—; v. d. L. te E. f 15.—.

Tezamen met vorige bijdragen: f 4730.84. Uitgegeven werd f 4728.685, zoodat in kas is een bedrag van f 2.155.

De laatste steun is verleend aan drie gezinnen en een zoon van een collega, afgekeurd voor den militairen dienst. Een aanvraag om hulp, voor korten tijd ingekomen, hebben wij moeten afwijzen wegens gebrek aan gelden. Door de maandelijksche bijdrage van twee collegae blijven wij in staat een gezin, moeder met twee kinderen, aan het allernoodzakelijkste te helpen.

Meppel, 5 September 1916.

A. M. DHONT, penningm. C. t. s. B. Gen.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Wet op de uitoefening der artseneijbereidkunde.

In Augustus l. l. is eindelijk verschenen het voorloopig verslag omtrent het afdelings-onderzoek betreffende het wetsontwerp tot herziening der wet regelende de uitoefening der artseneijbereidkunde, welk wetsontwerp in Januari 1915 is ingediend ¹⁾. Bij het lezen van dit verslag krijgt men niet den indruk, dat dit wetsvoorstel algemeen met instemming is begroet door ons parlement. Reeds dadelijk begint het met de mededeeling, dat *vele* leden meenden de urgentie van deze herziening, die het stelsel der bestaande wettelijke regeling aantast, ten zeerste te moeten betwijfelen. De voorstanders van herziening der wet wezen op de wantoestanden en misbruiken bij de bestaande regeling; Nederland is met zijn verouderde wetgeving bij de omringende landen ten achter. Herziening der wet is noodig met het oog op invoer en verkoop van vergiften en sterk werkende geneesmiddelen, op deugdelijke contrôle van de afgeleverde geneesmiddelen, al of niet op recept, op den handel in specialité's en geheimmiddelen, op clandestien recepteren en op het al te gemakkelijk verkrijgen van verslavingsmiddelen. Maar ook die voorstanders waren in de verwachting, dat het wetsontwerp op deze punten een afdoende regeling zou brengen, zeer teleurgesteld. Er is geen sprake van een logisch gevolgd stelsel; het ontwerp bevat een ingewik-

¹⁾ Zie *Nederl. Tijdschrift v. Geneeskunde*, 1915, I, bldz. 341 en 393.